

Τζένη Κουτσοδημητροπούλου

Μυστηριώδη ίχνη στη λίμνη Λοχ Νες

ΕΙΚΟΝΕΣ
Λίλα Καλογερή

διόπτρα

1

Δύο... από κάτι

Ο Ορέστης ήταν τεσσάρων όταν η μαμά και ο μπαμπάς του χώρισαν. Από τότε που θυμάται τον εαυτό του είχε δύο γονείς, που τον αγαπούσαν πολύ, και δύο σπίτια σε διαφορετικές πόλεις. Μετά τον χωρισμό ο μπαμπάς επέστρεψε στη γενέτειρά του, το Λονδίνο, και ο Ορέστης χώρισε όλες τις διακοπές στα δύο. Έτσι, σιγά σιγά συνήθισε η ζωή του να κυλάει ανάμεσα σε δύο... από κάτι.

Ο πατέρας του έμενε σε ένα προάστιο του Λονδίνου, αλλά μέσα σε λίγη ώρα μπορούσες να περπατήσεις στους πολυσύχναστους δρόμους του κέντρου ή στις όχθες του ποταμού Τάμεση. Μετά από τόσα χρόνια, ο Ορέστης είχε αγαπήσει τη βρετανική πρωτεύουσα.

Φέτος όμως τον περίμενε μια... έκπληξη. Όλα έγιναν ξαφνικά και ο Ορέστης κατάλαβε πως αυτό το καλοκαίρι θα κυλούσε διαφορετικά. Ο μπαμπάς παντρεύτηκε και μετακόμισε. Διπλή αλλαγή. Ξανά. Έτσι, οι καλοκαιρινές διακοπές θα τον έβρισκαν σε μια πόλη της Σκοτίας, με μια «δεύτερη» μαμά και τα δύο της παιδιά.

Όταν το έμαθε ο Ορέστης, η αλήθεια είναι δεν χάρηκε και πολύ. Όχι επειδή ο πατέρας του παντρεύτηκε μια άλλη γυναίκα, αλλά επειδή αυτός ο γάμος θα άλλαζε τη ροή των διακοπών του.

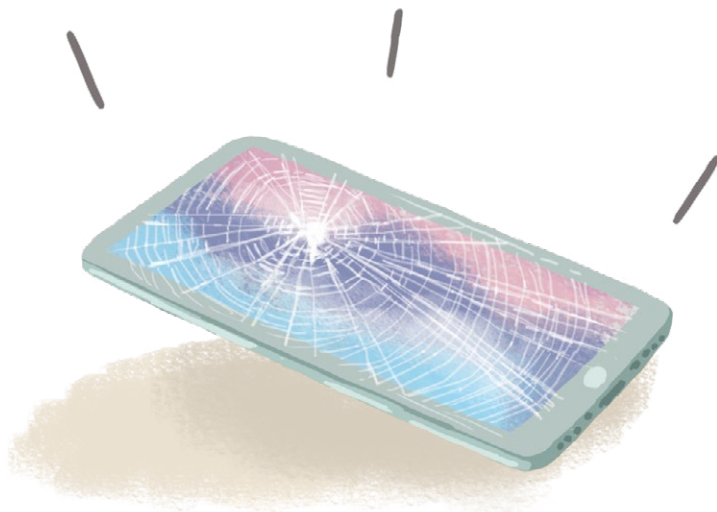
Και σαν να μην ήταν αρκετό αυτό, για να του χαλάσει τελείως η διάθεση, την ώρα που μιλούσε με τον πατέρα του και μάθαινε τα «ευχάριστα», του έπεσε το κινητό από το χέρι και έγινε κομμάτια.

«Τώρα και οι ατυχίες έρχονται δυο-δυο», φώναξε και ξέσπασε σε κλάματα.

«Τι έγινε, αγόρι μου;» φώναξε η μαμά τρέχοντας κοντά του.

Ο Ορέστης έδειξε το διαλυμένο κινητό σκουπίζοντας τα δάκρυστά του.

«Θα πάρουμε άλλο, και με καλύτερη κάμερα. Θα έχεις τόσα να φωτογραφίσεις στη Σκοτία. Είναι υπέροχη χώρα, και το μέρος στο οποίο μένει ο μπαμπάς...» συνέχιζε, αλλά ο Ορέστης δεν άκουγε λέξη.

Έπρεπε επειγόντως να μοιραστεί τα νέα με τους φίλους του, τους Κατασκόπους. Υπολογιστή δεν είχε, και χωρίς κινητό δεν είχε πρόσβαση στον Πορτολάνο. Ήθελε να ουρλιάξει. Και ούρλιαξε. «Δεν θέλω να πάω!» φώναξε και κρύφτηκε κάτω από το μαξιλάρι του.

Ο Ορέστης έκλεισε τη βαλίτσα και κοίταξε το καινούριο κινητό του. Επιτέλους είχε φορτίσει. Κατέβασε την εφαρμογή Πορτολάνος, έβαλε τους κωδικούς και η οθόνη φωτίστηκε καλωσορίζοντας τον «Όρι».

Ο μπαμπάς πάντα τον φώναζε Όρι από το «Ορ» που σημαίνει «χρυσός» στην κέλτικη γλώσσα, τη γλώσσα της δυτικής Σκωτίας. Έτσι, όταν έγινε Κατάσκοπος της Γεωγραφίας

και έπρεπε να διαλέξει κάποιο ψευδώνυμο, το Όρι φάνταζε το πλέον κατάλληλο.

ΟΡΙ
I'm back! Τι έχασα;

Το πορτο-μπλαμπλά πήρε φωτιά από καλωσορίσματα και χαιρετισμούς.

ΟΡΙ
Αύριο ταξιδεύω!

ΖΕΛΝΤΑ
Τυχερέ! Λονδίνο;

ΟΡΙ
Άσε, το Λονδίνο μάς τελείωσε. Ο
μπαμπάς εγκαταστάθηκε στη Σκωτία.

Π2
Τέλεια!

ΤΖΕΪΣΟΝ ΓΚΑΡΛΙΚ
Σούπερ!

ΟΡΙ
Αφήστε, έχει εγκατασταθεί σε μια πόλη
στο πουθενά. Στο Ινβερνές.

ΙΖΑΜΠΕΛΑ

Για να ξέρω... Γκρινιάζεις που θα πας στην πρωτεύουσα των Χάιλαντς;

ΓΚΑΜΠΙ

Αυτή η πόλη μόνο στο πουθενά δεν είναι.

ΣΠΑΪΝΤΕΡΣΟΝ

Εκεί να δεις μυστήρια!

ΟΡΙ
Μακάρι...

Η μαμά και ο Ορέστης έφτασαν στο αεροδρόμιο νωρίς το πρωί. Ήταν γεμάτο κόσμο. Είχε ξεκινήσει η τουριστική περίοδος και η κίνηση ήταν μεγάλη.

«Δεν θέλω να πάω φέτος!» γκρίνιαξε ο Ορέστης την ώρα που περίμεναν να παραδώσουν τις αποσκευές.

«Πρέπει, αγόρι μου. Σε περιμένει ο πατέρας σου».

«Στο Λονδίνο είχα τόσα πράγματα να κάνω...» συνέχισε με παράπονο.

«Θα δεις, όλα θα πάνε καλά. Θα έχεις και παρέα. Τα παιδιά είναι κοντά στην ηλικία σου», προσπάθησε να τον καθησυχάσει η μαμά του.

Ήταν η σειρά τους τώρα για check-in και η μαμά έδωσε

στην κυρία στον γκισέ το διαβατήριο. Αφού συμπλήρωσε ένα έντυπο, παρέδωσε και τη βαλίτσα.

«Ο νεαρός είναι έτοιμος. Περιμένετε εδώ να έρθει η συνοδός του», είπε η κυρία του check-in χαμογελώντας.

«Κοντεύω έντεκα χρονών. Δεν χρειάζομαι συνοδό», είπε ο Ορέστης κατηγορηματικά. Αλλά οι κανονισμοί είναι κανονισμοί. Μόνο μετά τα δώδεκα επιτρέπεται να ταξιδέψει ένα παιδί ασυνόδευτο.

Μια άλλη κυρία τους πλησίασε και χαμογέλασε ευγενικά. Λίγο πριν μπει ο Ορέστης στην πύλη, η μαμά τον έσφιξε στην αγκαλιά της και του ψιθύρισε:

«Δώσε μια ευκαιρία. Αν περάσει η πρώτη εβδομάδα και δεν νιώθεις καλά, θα κανονίσω με τον μπαμπά να γυρίσεις πίσω νωρίτερα».

«Το υπόσχεσαι;»

«Το υπόσχομαι», είπε και σφράγισε την υπόσχεσή της με ένα φιλί.

2

Οδοιπορικό στα Χάιλαντς

Ο μπαμπάς τον περίμενε στην είσοδο του αεροδρομίου της Γλασκόβης. Κρατούσε στα χέρια ένα μαύρο, σκοτσέζικο τεριέ.

«Aye, laddie! Καλωσόρισες, αγόρι μου!» του είπε με προφορά και τον έσφιξε στην αγκαλιά του. «Από εδώ ο Νταφ», είπε φέρνοντας κοντά το σκυλί.

«Γεια σου, μπαμπά! Είναι γλύκας!»

Ο Ορέστης φόρεσε φούτερ και τράβηξε την κουκούλα πάνω από το κεφάλι του. Παρόλο που είχε μπει η τελευταία βδομάδα του Ιουνίου, η θερμοκρασία στη Γλασκόβη θύμιζε τέλος φθινοπώρου. Ο μπαμπάς φόρτωσε τη βαλίτσα στο αυτοκίνητο και ο Ορέστης μπήκε στο μπροστινό κάθισμα μαζί με τον Νταφ.

«Γιατί Νταφ;» ρώτησε χαϊδεύοντας το σκυλί που είχε κουλουριαστεί στην αγκαλιά του.

«Σημαίνει “σκούρο”, που ταιριάζει γάντι με το αγόρι μας. Χάρηκα που μου είπες στο τηλέφωνο ότι τα αγγλικά σου έχουν βελτιωθεί. Ξέρεις, ο Γκλεν και η Έλλα δεν γνωρίζουν λέξη ελληνικά».

«Γκλεν και Έλλα;» επανέλαβε ο Ορέστης περιμένοντας περισσότερες διευκρινήσεις.

«Τα παιδιά της Έμιλι. Ο Γκλεν είναι δώδεκα και η Έλλα εννέα. Θα κάνετε καλή παρέα», είπε ο μπαμπάς και έβαλε μπρος τη μηχανή.

Ο Ορέστης γύρισε το βλέμμα του προς το παράθυρο. Ο ουρανός ήταν γεμάτος σκούρα σύννεφα, αν και ήταν ακόμη μεσημέρι. Κατέβασε το παράθυρο, τράβηξε μια φωτογραφία και την ανέβασε στο πορτο-μπλαμπλά.

ΟΡΙ
Καλοκαίρι στη Γλασκόβη.

ΤΖΕΪΣΟΝ ΓΚΑΡΛΙΚ
Καλό χειμώνα, χαχα.

Π2
Μην περιμένεις μπάνια στη Σκωτία.

ΟΡΙ
Θα σας στείλω μόλις φτάσω.

«Πόση ώρα είναι μέχρι το Ινβερνές;» ρώτησε βαριεστημένα τον πατέρα του.

«Περίπου τέσσερις ώρες, και ο δρόμος μας περνάει από την καρδιά των Χάιλαντς».

Ο Ορέστης μπήκε στον Πορτολάνο και πληκτρολόγησε στην πορτο-αναζήτηση «Χάιλαντς». Η οθόνη γέμισε πεδιάδες, λίμνες, ποτάμια, λόφους και βουνά.

«Ωραίες διακοπές θα κάνω...» μουρμούρισε και έκλεισε το κινητό. «Εκτός από βόλτες στη φύση, έχουν κάτι άλλο τα Χάιλαντς;» ρώτησε ο Ορέστης με ειρωνικό ύφος.

«Μάθε λοιπόν πως εκτός από βόλτες στη φύση –που είναι υπέροχες– κυκλοφορούν φαντάσματα και μυθικά τέρατα που μπορείς να αναζητήσεις».

Ο Ορέστης χαμογέλασε στρέφοντας το βλέμμα του έξω από το παράθυρο. Σκούπισε την υγρασία από το τζάμι και έγειρε το κεφάλι του χαζεύοντας το βροχερό τοπίο. Καθώς άφηναν πίσω τους τη Γλασκόβη, το αστικό τοπίο έδινε τη θέση του σε λόφους, λίμνες και σε επαρχιακούς δρόμους.

«Φτάσαμε στην ομορφότερη λίμνη, την Λοχ Λόμοντ. Είναι από τις μεγαλύτερες λίμνες γλυκού νερού στη Βρετανία. Η λίμνη αυτή είναι το φυσικό σύνορο που χωρίζει το ορεινό κομμάτι, δηλαδή τα Χάιλαντς, από το πεδινό», είπε ο πατέρας του επιβραδύνοντας το αυτοκίνητο.

Ο Ορέστης άνοιξε το παράθυρο και ο Νταφ έβγαλε το κεφάλι του έξω. Η φύση ήταν γαλήνια και εκθαμβωτική. Το νερό που απλωνόταν μπροστά τους αντανακλούσε τον ουρανό σαν ένας γιγάντιος καθρέφτης. Το αγόρι έκλεισε τα μάτια του νιώθοντας το φρέσκο αεράκι να χαϊδεύει το πρόσωπό του. Πήρε μια βαθιά εισπνοή και έβγαλε όλο τον αέρα με φόρα, μήπως και απελευθερώσει λίγο από το βάρος που είχε μέσα του.

«Θα κάνουμε μια στάση σε ένα από τα ωραιότερα ψαροχώρια της κεντρικής Σκοτίας, το Λας, για να φάμε fish and chips. Πεινάς;»

Ο Ορέστης έγνεψε με χαμόγελο. Κάθε ώρα είναι κατάλληλη για fish and chips.

Ο μπαμπάς σταμάτησε το αυτοκίνητο κοντά στην ακτή και περπάτησαν για λίγο στα σοκάκια του γραφικού χωριού. Όλα τα σπίτια ήταν φροντισμένα, με ανθισμένους κήπους. Κάθισαν σε ένα μικρό παραδοσιακό εστιατόριο και παρήγγειλαν δύο μερίδες από το αγαπημένο τους φαγητό.

«Θα μπορούσα να φάω και δεύτερη μερίδα», είπε το αγόρι κλέβοντας λίγες από τις πατάτες του πατέρα του.

Η μέρα δεν ήταν για βόλτα στη λίμνη. Έτσι, μπήκαν στο αμάξι και συνέχισαν για τον προορισμό τους. Όσο προχωρούσαν, τα σύννεφα σκέπαζαν τα βουνά και ένα ατελείωτο πράσινο σκηνικό εκτεινόταν όσο μακριά έφτανε το μάτι.

«Μπροστά σου είναι το μαγευτικό φαράγγι του Γκλένκο. Ίσως κανονίσουμε να το περπατήσουμε όλοι μαζί», είπε ο μπαμπάς. «Ας κατεβούμε όμως για να ξεκουραστούμε».

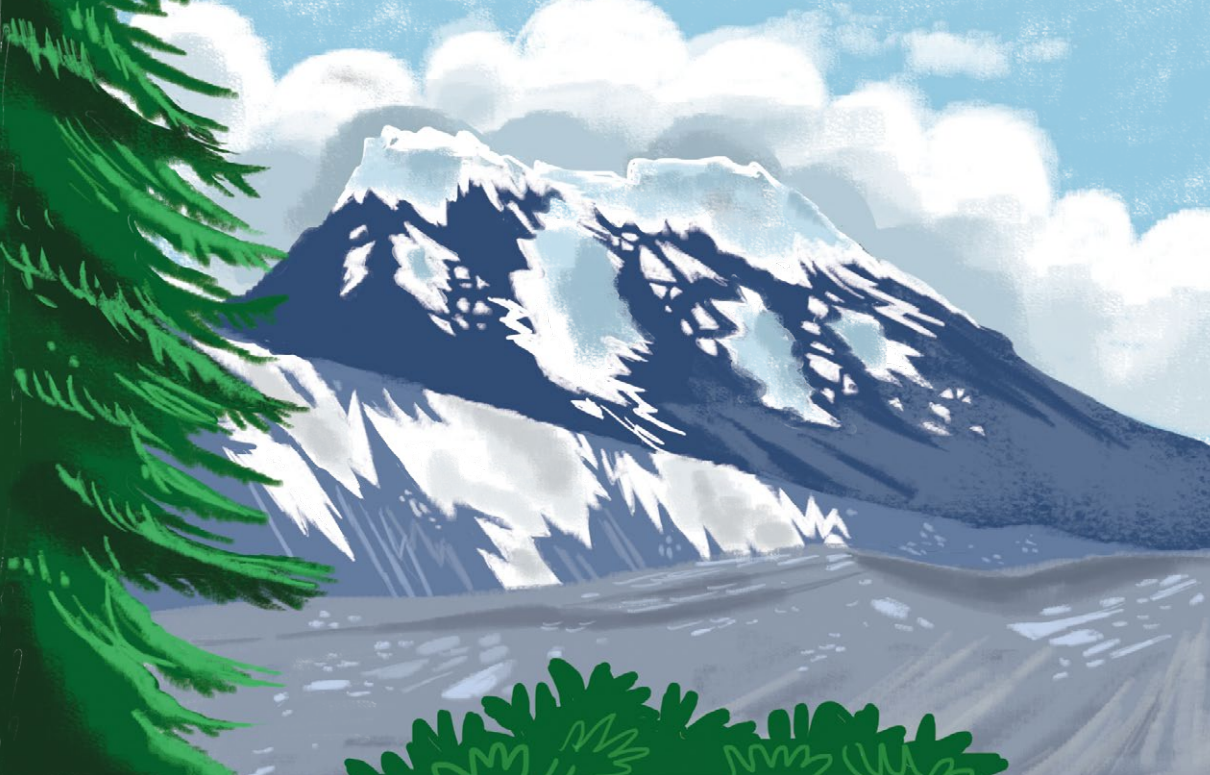
Μια βαθιά κοιλάδα, σχηματισμένη από παγετώνες χλιετιών ξανοιγόταν μπροστά τους, περιτριγυρισμένη από κορυφές σε διάφορα ύψη σε όλο της το μήκος. Τα λιγοστά σπίτια ήταν πέτρινα, και από τα περισσότερα έβγαινε καπνός από την καμινάδα. Καθώς περπατούσαν στα λιθόστρωτα καλντερίμια, ντόπιοι τους υποδέχονταν με θερμό χαμόγελο και βαριά σκοτοέζικη προφορά. Πριν συνεχίσουν τον δρόμο τους, ο Ορέστης έριξε μια τελευταία ματιά στο επιβλητικό μέρος και είπε:

«Το Γκλένκο έχει κάτι το σκοτεινό».

Ο μπαμπάς χαμογέλασε και με σοβαρότητα στο βλέμμα άρχισε να του αφηγείται την τραγική ιστορία που συνέβη σε αυτό τον τόπο πριν από αιώνες, τη Σφαγή του Γκλένκο.

«Στις 13 Φεβρουαρίου 1692 ξεκληρίστηκε όλη η σκοτσέζικη οικογένεια των ΜακΝτόναλντ», επεσήμανε, προσθέτοντας μια τρομακτική αύρα στο μαγευτικό τοπίο.

Μπήκαν σιωπηλοί στο αυτοκίνητο και κατευθύνθηκαν προς το Μπεν Νέβις, το ψηλότερο βουνό της Σκοτίας. Όσο ο δρόμος ανέβαινε, η θερμοκρασία έπεφτε και ο αέρας γινόταν όλο και πιο ψυχρός. Στο βάθος, οι πιο απομακρυσμένες κορυφές, αν και κρυμμένες μέσα σε ομίχλη, ήταν σκεπασμένες

με χιόνι. Σε ένα άνοιγμα κάτω από το απειλητικό βουνό ο μπαμπάς σταμάτησε ξανά το αυτοκίνητο. Βγήκαν και οι δύο έξω και ο Ορέστης κοίταξε το βουνό με δέος.

«Μπορούμε να το ανεβούμε;» ρώτησε.

Ο πατέρας του γέλασε. «Ελπίζω να μην εννοείς σήμερα... Δεν είναι εύκολη η ανάβαση, αλλά σου υπόσχομαι ότι μια μέρα θα πατήσουμε την κορυφή», του είπε.

Αποχαιρετώντας το Μπεν Νέβις, πατέρας και γιος πήραν τον δρόμο για την πρωτεύουσα των Χάιλαντς. Το φως της μέρας είχε παραδοθεί στα χρώματα της δύσης, όταν επιτέλους έφτασαν στο Ινβερνές.